

Rumkaptajnens kone (uddrag)

Af Lars Ahn Pedersen

Rumkaptajnens kone ville skilles. Hun meddelte det ved morgenbordet.

"Det kan ikke lade sig gøre," sagde han.

"Hvorfor ikke?" sagde hun.

Kaptajnen virkede ikke synderlig oprevet over hendes ønske, snarere lidt overrasket. "Vi har ingen advokat ombord."

"Det er heller ikke nødvendigt. Vi kan nøjes med at sende besked tilbage til stationen og få dem til at sørge for det formelle. Det bør ikke tage mere end et par måneder for skilsmissen at gå igennem. Det er næsten hurtigere, end hvis vi havde været på Jorden."

Han så på hende. "Du har undersøgt det?"

"Ja." Hun tvang sig til at se ham i øjnene, selv om hun mest af alt havde lyst til at kigge ned i bordet.

"Tak," sagde han. "Det gør det hele meget lettere. Hvornår flytter du?"

"Jeg er væk, når du kommer tilbage fra din vagt." Lige siden hun traf beslutningen, havde hun vidst, at det var hende, som måtte flytte. Der var for mange kaptajnagtige ting forbundet med deres hjem til, at det kunne være ham. I yderste nødstilfælde ville han faktisk være i stand til at styre rumskibet fra stuen.

Han nikkede blot. "Fint. Har du et sted, hvor du kan bo?"

"Ja," løj hun. "Hos en veninde." Hun havde ingen, men hun regnede ikke med, at det var noget, han havde bemærket. Han havde i hvert fald aldrig spurgt til det.

Han rejste sig. "Pligten kalder. Pas på dig selv."

"I lige måde," sagde hun.

Døren var gledet op, da han stoppede og vendte sig om.

"Hvad har du egentlig tænkt dig at lave, når du ikke længere skal være min kone?" sagde han og lød for første gang bekymret på hendes vegne.

"Det skal jeg til at finde ud af," sagde hun og forsøgte at se ud som om, det ikke var noget, hun havde tænkt på de sidste mange måneder.

Han nikkede. "Tal med personalechefen. Hun har sikkert et forslag," sagde han og gik så ud af hendes liv.

#

Personalechefen så forundret på rumkaptajnens kommende ekskone. "Jeg kan ikke finde noget som helst om dine kvalifikationer eller tidligere beskæftigelser. Hvad har du lavet, udover at være gift med kaptajnen?"

"Det er alt, hvad jeg har lavet." Hun kunne ikke lade være med at føle sig en smule pinlig berørt. Den korte nederdel, hun var iført, gjorde heller ikke situationen bedre.

"Hvad med inden I blev gift?"

"Der var jeg historiker."

"Her på skibet?"

"Nej, jeg stoppede, da min mand fik denne mission. Man mente, det var vigtigt, at jeg tog med som moralsk støtte." Hun havde ikke fortalt personalechefen om skilsmissen og kendte sin mand godt nok til at vide, at han heller ikke ville udbasunere nyheden til alle og enhver. I stedet havde hun nøjedes med at give udtryk for, at hun var træt af ikke at have noget at lave.

"Javel ja." Personalechefen lignede én, som var kommet alvorligt på overarbejde. "Har du gjort dig nogle forestillinger om, hvad du kan tænke dig?"

"Ikke rigtig," indrømmede rumkaptajnens kone og følte sig endnu mere pinlig berørt over, at det efter flere måneders spekulation ikke var lykkedes hende at komme på noget. "Men jeg er villig til at tage hvad som helst."

Personalechefen lyste op som den sol, de var på vej imod. "Prøv serviceafdelingen. De kan altid bruge en ekstra hånd."

#

Rumskibet var gigantisk. Det var det største og mest avancerede, der nogensinde var bygget. Dets mission var at udforske solsystemer og finde planeter, der var egnede til beboelse. Alle ombord vidste, at de ville komme til at tilbringe resten af deres liv her. Der var ingen hjemrejse.

Otte år var gået, siden de var taget af sted, og hun vurderede, at det i den tid kun var lykkedes hende at se omkring en femtedel af skibet. Resten var fortsat ukendt land for hende. Alligevel havde hun ingen idé om, hvor hun skulle bo. Alle 500 besætningsmedlemmer var på forhånd blevet tildelt deres bolig, og hun vidste fra sin mand, at pladsen, trods skibets enorme størrelse, blev udnyttet til det maksimale. Hun havde derfor svært ved at forestille sig, at der fandtes værelser, der stod ubenyttede hen.

Ligesom skibet ikke havde en advokat, medbragte det heller ikke en ejendomsmægler. Det var endnu et behov, som missionens planlæggere ikke havde forudset.

#

Lederen af serviceafdelingen var heller ikke til megen hjælp. Han virkede lettere forvirret over hendes forespørgsel.

"Jeg kan ikke umiddelbart komme i tanker om, at der skulle være et ledigt værelse," sagde han. "Jeg kan bede mine medarbejdere om at holde øje, når de er ude. De kommer jo overalt på skibet. Ellers spørg i administrationen. De må vide det."

"Tak," sagde hun.

Han så på hende, som om han ventede på, hun skulle gå. "Var der andet, jeg kunne hjælpe med?"

Nu var det hendes tur til at blive forvirret. "Jeg fik at vide, jeg skulle henvende mig angående et job."

"Af hvem?"

"Personalechefen. Har hun ikke givet besked om, at jeg ville komme?"

Han blinkede. "Du er kaptajnens hustru?"

Ikke mere. "Ja."

Han rømmede sig. "Undskyld, men jeg troede, det var en spøg fra HR-afdelingens side. Jeg havde faktisk ikke regnet med at se dig her."

Hun kunne mærke en snigende skuffelse. "Så du har ikke noget, jeg kan lave?"

"Har du ikke allerede noget at lave?" sagde han, men noget i hendes ansigtsudtryk fik ham tydeligvis til at ombestemme sig. "Øh ... kom igen i morgen. Så har jeg fundet noget."

"Det vil se jeg frem til," sagde hun køligt og sukkede indvendigt over, hvor svært det var at slippe sin gamle rolle og de fordele, der fulgte med den.

#

Rumkaptajnens kone endte med at sætte sig i kantinen, fordi der altid var nogen til stede, og hun tænkte, at det kunne sløre hendes nyvundne status som hjemløs.

Som hun sad der ved plastikbordet, overvejede hun for 57. gang, om hun havde gjort det rigtige. Omvendt kunne hun heller ikke udholde tanken om at vende tilbage til sin mand. Han havde

altid behandlet hende godt, og det ville gøre hendes liv meget lettere, hvis hun igen blev hans kone. Men hun vidste også, at hvis hun gjorde det, ville hun aldrig blive til andet.

Hun mærkede noget vådt på sine kinder og kiggede op for at se, om der var en utæthed i loftet, før det gik op for hende, hvad det var. Hun kom til at tænke på klichéen om den grædende robot: *Menneske, hvorfor lækker mine øjne?* Hun smilede bogstaveligt talt gennem tårer.

"Er alt i orden?"

Det gav et sæt i hende. Stemmen tilhørte en mand. Hun havde ikke bemærket, at der var nogen i nærheden. Hun kiggede op og så, at det var en af kantinemedarbejderne, der var i færd med at rydde bordene.

"Nej ... jeg mener, ja ...," fik hun fremstammet og tog en dyb indånding. "Nej, der er ikke noget i vejen."

"Sikker?" Han lød ikke overbevist.

Hun ledte efter noget at tørre sine øjne med. "Det har været en lang dag," sagde hun. "Jeg har bare brug for at være lidt alene."

Han rakte hende en serviet. "Sig til, hvis der er noget, jeg kan gøre."

Hun duppede sine øjne og kinder. "Tak," sagde hun, men da han allerede væk.

Hun besluttede sig for at gå videre. En af fordelene ved at være hjemløs på et rumskib var manglen på økonomi. Ingen fik løn, fordi alt ombord var gratis. Hun huskede historierne om, hvordan det var at være hjemløs på Jorden i gamle dage, hvor folk var henvist til at fryse og sulte, fordi de ikke havde penge. Ingen af delene var noget, hun nogensinde behøvede at frygte at opleve. Hun kunne i princippet opholde sig, hvor hun ville på skibet, så længe hun ikke var i vejen for nogen, mens de udførte deres arbejde.

Hun begyndte at overveje, om hun i det hele taget havde brug for et sted at bo. Da hun havde pakket sine ting, havde det overrasket hende, hvor få ejendele hun havde, der var uundværlige. Hun kunne have dem alle i en taske, og hun kunne ikke finde ud af, om hun skulle være stolt eller deprimeret over det faktum. Til slut kom hun frem til, at det ville være rart med en seng, når hun skulle hvile, så hendes boligjagt måtte fortsætte. Og pludselig slog det hende, hvor hun kunne tage hen.

(Læs resten af novellen i *Lidenskab og lysår - Lige under overfladen II*, Science Fiction Cirklen, 2016)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).